

[Finansministeren.]

har vi opnået enighed om, at der fra disses side skal udpeges 5 medlemmer, nemlig 2 for CO I, 1 for CO II, 1 for lærere og 1 for samrådet.

Jeg skal dernæst gøre et par bemærkninger i tilknytning til det, der er fremført under debatten om den lønforhøjelse for tjenestemændene, som nu søges gennemført for et par år.

For det første var der en af de ærede ordførere, der fremdrog min bemærkning om, at dette her lå i overkanten. Det gør det også, det ligger i overkanten af, hvad staten har råd til. Men jeg udtalte samtidig — og det synes jeg gerne jeg vil have lov at gentage her — at jeg finder, at de tjenestemænd, der får disse lønforhøjelser, har god brug for pengene. Det er klart, at der er mange tjenestemænd med små indtægter, som er ramt hårdt af prisstigningerne og af, at de ikke kunne følge med i den almindelige udvikling. Men trods det må vi dog erkende, at der må ske en afvejning imellem, hvad man synes det kan være berettiget at give tjenestemændene, og hvad man ud fra statsfinansielle hensyn har råd til at give — medmindre jeg skulle foreslå større skatteudskrivninger. Dette er grunden til, at vi for det første år måtte standse ved de 55 mill. kr. — hvor jeg gerne ville være standset ved 50 mill. kr., det vil jeg ikke engang lægge skjul på, idet jeg mener, det er det beløb, der er råd til at afholde i år — medens jeg næste år kan gå lidt længere, men under forudsætning af — hvad jeg også gjorde opmærksom på efter forliget med tjenestemændene — at denne yderligere forhøjelse må tages i betragtning, når vi skal se på, hvor meget vi til den tid skal udskrive i skat.

Med hensyn til indeværende års statsbudget, altså det finansår, der begynder 1. april i år og slutter 31. marts næste år, regnede vi med, da vi fremsatte finanslovsforslaget, at der skulle kunne blive et overskud på 80 mill. kr. Så blev der gennemført en skattelettelse, der vil koste et halvt hundrede millioner kroner, og der bliver altså gennemført lidt større forhøjelser af tjenestemændenes forhøjelser, når dette lovforslag vedtages, end jeg havde regnet med. Alt dette sammen med andre og mindre ændringer i forskellige poster vil medføre,

at overskuddet for indeværende år, hvis alt går, som vi venter, vil blive formindsket til ca. 20 mill. kr. Men da tinget samtidig har besluttet, at der skal indsættes på en særlig konto i nationalbanken 10 mill. kr. om måneden — hvilket det ikke er svært at regne ud må beløbe sig til 120 mill. kr. for et år — vil det sige, at den reelle virkning af et sådan indsættelse på en særlig konto i nationalbanken ikke vil kunne komme frem, medmindre vi søger tilvejebragt et større overskud.

Vi har derfor indenfor regeringen i forbindelse med anlægsudvalget gennemgået — som jeg stillede i udsigt under finanslovsdebatten — de offentlige anlægsarbejder, og resultatet heraf er blevet — jeg vil gerne benytte lejligheden til at meddele tinget dette — at vi mener, der kan finde en strækning sted af det budget, der var opstillet, som vil kunne medføre en besparelse på dette område på et halvt hundrede millioner kroner. Af denne besparelse vil noget over halvdelen falde på de militære anlægsarbejder, resten indenfor de civile bygge- og anlægsarbejder. Dette betyder dog, at vi gennem denne forholdsregel skulle have udsigt til igen at nærme os det oprindeligt stillede mål på omkring 80 mill. kr. som overskud på statsbudgettet. Mine overvejelser er ikke endt hermed. Jeg vil gerne nå lidt højere op, men kan ikke meddele resultatet, før overvejelserne er tilendebragt, men det er fra så mange sider her i tinget og også udenfor tinget lagt regeringen på sinde, at tiden er inde til at imødegå stigningen i valutaunderskuddet, nedgangen i valutareserven, så jeg håber, at tingets medlemmer vil give mig tilslutning, hvis jeg kommer med forslag til imødegåelse af nedgangen i valutabeholdningen.

Jeg tilføjer, at en sådan formindskelse af de samlede anlægsudgifter vil betyde, at den samlede investering på dette område bliver formindsket noget mere, idet der udover statens penge er tilskud andre steder fra. Endelig skal jeg sige, at forudsætningen for, at en sådan strækning kan finde sted, er, at det beløb, regeringen har foreslået ydet til kommunernes vejudgifter af motorpengene, ikke bliver større end foreslået.

Jeg mener altså, at vi har råd til at give tjenestemændene det, der er stillet forslag